

Bence

Megható történet egy óvodás fiút egyedül nevelő apáról, aki egy rejtély megoldását keresi, de nem mindennapos gondok között kell helytállnia.

Meghallgatható [Kekcsi YouTube-csatornáján](#).

- [Hétfő reggel](#)
- [Délután](#)
- [Este](#)
- [Kedd, hajnalban](#)
- [Délután](#)
- [Este](#)
- [Szerda délután](#)
- [Csütörtök, hajnalban](#)
- [Este hét előtt](#)
- [Péntek, hajnalban](#)

Hétfő reggel

„*Veletek leszek, csak maradj, aki vagy*” – ez volt az utolsó előtti mondatod. Próbálok visszaemlékezni a folytatásra, de a köd ráül az agyamra. Bárcsak találkozhatnánk! Hiszem, hogy fogunk, de nekem még dolgom van, fontos dolgom ezen a világon. El kell mesélnem Zalánnak, amikor a kecskebékát kapta. Mert megkért rá, talán épp ma századszor. Nem bírom, elfordulok a kérlelő nézése elől. A frissen lefőtt reggeli kávé gőzébe bámulok, egy sóhajjal beszippantom a fanyar illatot.

– Anyukád még jól volt, te épp kórházban feküdtél. Ajándékba hozta neked a békát. Azt mondta, segít, ha unatkozol, talán meg is gyógyít. A békától vagy sem, de te meggyógyultál.

– De ő nem.

– De ő nem.

Zalán talán meglátta a nedvesedő szememet, jön, hogy az ölembe feküdjön, kicsit vigasztaljon. Arra gondolok, mégiscsak egy család vagyunk.

– Most már indulunk! Cipő, kabát! – mondom.

– Jó, de ovi után legózunk – emeli a mutatóujját. Vidám hangja kicsit engem is helyreránt.

– Megígértem, be is tartom.

Az óvoda felé félúton, mint mindig, megállunk a tehetséggondozó iskola elé ültetett lila őszirózsák mellett, és minden alkalommal elmondjuk:

– Anyu azt mondta, hogy ide fogok járni.

– Ha minden jól megy.

Délután

– Tartsuk meg gyorsan a napi meetinget, fiúk, lányok! Elmúlt négy óra, előre vesszük Bencét, aztán elengedjük.

Hálás vagyok a főnöknek. Amióta kikérdezett az otthoni helyzetünkről, jobban odafigyel az időbeosztásomra, mint én magam. A többiek irigykedve néznek utánam, ahogy faképnél hagyom őket. Ők nem tudják, hogy nekem a nap java még hátravan.

Este

Szegény Zalán, már két hete mindennap ő marad utolsónak az oviban. Utálom, hogy mindenkinek csak a nyűg vagyok. Az óvodában fizethetem a felárat a munkaidő utáni felügyeletért. A kisfiam unatkozik a csoportszobában. A kollégák meg kénytelenek befejezni az én munkámat is.

Nehezen ébredek a gondolataimból, amikor a busszal megérkezem az óvodához.

Zalánnal minden rendben volt, mindent megevett, aludt körülbelül fél órát – fogja mondani Miss Lucy, mint mindennap. Már kívülről tudom. Vajon el tudná mondani, ha valamelyik gyerek véletlenül aludna egy egész órát? Sosem tudom meg. Ő alig tud magyarul, én annyit sem tudok angolul. Remélem, a gyereket legalább megtanítják. Ha már kénytelen vagyok magánovit fizetni a túlórák miatt, legyen valami hozadéka!

Zalán. Sokkal több törődésre lenne szüksége. Még mindig hiányzol neki. Csak két éve, hogy elvitt a Covid. A gyerek hol vidámabb, hol megzuhan. Néha megijeszt, mintha éveket fejlődött volna vissza. A szobatisztasággal vannak gondjai, ötévesen.

Ma például azért megyünk kerülőúton hazafelé, mert nem akarunk találkozni senkivel. Az összepiszkított nadrágja a táska mélyén bűzölög, rá csak egy régi pelenkát adtam, amiről nem is tudom, minek vagy mióta volt nálam. Mindenesetre szerencse, hogy megtaláltam, így mégsem meztelen deréktól lefelé Zalán.

Rendben lesz, a gyerekek sok mindent elviselnek. De ma este már igazán nem feszítem tovább a húrt. Kell neki egy este, amin tényleg csak az övé vagyok. Játszunk, mint régen. Úgy, ahogy ő szeretné, addig, ameddig ő szeretné.

Megtorpanok, eszembe jut valami a semmiből:

– A kecskebéka! Bent felejtettük az oviban. – Nem kell ijedtet játszanom, a vér is meghűlt bennem, bár őszintén nem a kecskebéka ijesztett meg, hanem hogy Zalán ki fog akadni miatta. A cipőjét nézi, úgy válaszol.

– Nem baj.

Nem baj. Csak ennyi? Egyre kevésbé ismerem ki magamat Zalánon. A legkedvesebb játéka. Olcsó szilikonfigura, nyomkodásra rikító zöld hólyagok ugranak elő belőle. Őt nem ez érdekli, hanem hogy tőled kapta.

Míg azon tűnődöm, mitől változhatott meg Zalán, repül az idő. Közben hazaérünk, és egy nagy halom játék között ülve térek magamhoz.

– Még pirosat! – követeli.

Szabadulni akarok. A harmadszor kitolt határidőn vagyunk túl, a megrendelő a főnök fején ugrál, én meg itt keresgélem a piros darabokat a legóból. A kollégák otthonról is túlóráznak, talán épp helyettem.

– Nincs több piros, Zalán, nem talállok.

– Ott van! Ott van! Ott van! – üvölti a gyerek. Nincs benne kímélet. Végső kétségbeesésemben az őszinteséggel próbálkozom:

– Ne haragudj, nem tudok odafigyelni, a munkán jár az eszem.

– De játssz!

A fáradtságtól úgy érzem, nem ülök, lebegek a szőnyegen. Megígértem Zalánnak, hogy ma játszunk. Ahol van harmadik határidő, ott lesz negyedik is, nemde? Bár ha mégis kirúgnának... az azért rosszabb, mintha megszegném a szavamat. Járkálok egy kicsit tenyerembe temetett arccal, azt remélem, attól lehiggadok, utána vissza tudok ülni legózni. A telefonom csengőhangja állít meg ebben.

Genius Intézet – jelenik meg a képernyőn. Most igazán friss hangon kell hallóznom! Az ösztöndíjért! Megrázom magamat, mielőtt fogadnám a hívást.

– Elnézést a késői zavarásért, a felvételi bizottság ülése jócskán elhúzódott. De talán örül, ha nem várok holnapig a jó hírrel.

Amikor adatfelvételnél a „csöpp tehetség” anyjáról kezdenek faggatni, kapaszkodót keresek. Ebben a stresszes állapotban még nehezebben küzdök meg az előtörő emlékekkel, fájdalommal. Az anyja? Csak ketten vagyunk. És ezt még értelmesen is kell megfogalmaznom. Nagy nehezen túljutok a híváson, aztán az ajtófélfának támaszkodva a legkedvesebb hangomon szólok be az egyedül játszó kisfiamnak:

– Ügyes voltál múlt héten. Még egy teszt, aztán nem kínoznak tovább. Mehetsz a lila virágos iskolába.

Zalán az álmoságtól támolyogva közelebb jön, átöleli a lábamat, halovány hangon szól:

– Apu, oda akarok járni. Mindig csúfolnak. Odajárhatok?

– Előbb fürdés.

Megfürdetem, pár perc múlva úgy alszik, mint egy kődarab. Bárcsak én is mehetnék most aludni! Talán ha hajnalban felkelnék. De hánykor? Nem is tudom, pontosan mennyi munkám van reggelig. Négy tervrajz kijavítása? Vagy tíz? Muszáj lesz nekiállni.

Arra gondolok, reggel Zalán majd megpillantja a nyúzott arcomat, és egy kedves szóval új erőt ad. Ahogy már sokszor. „*Veletek leszek...*” – ígérted, de ezt most egyedül kell megoldanom.

Maradt reggelről egy adag kávé, azt undorral megiszom a kotyogósból. Matt seszínű, túl keserű, hideg lötyty, csészéből sem lett volna nagy élvezet. Hajrá!

Kedd, hajnalban

Hajnali akárhány óra van, végre rá tudnám fogni, hogy a rajzokon javígtattam valamit. Van még pár órám aludni. *Zalánnak elég lesz hét harminckor felkelni*, gondolom. Öt előtt ébred fel, sikítva:

– Nem király! Nem király! Lánybéka.

Kérdezném, mi a baj, sietnék hozzá megölelni, de csak nyögök, még a szemhéjam sem akar mozdulni. Nyolckor aztán én kiáltok fel:

– Ébredj, Zalán! Elkészünk az oviból.

– Nem megyek oviba. Csúfolnak!

Belegyömöszölöm a hiába tiltakozó Zalánt a ruháiba, úton az ovi felé, a lila virágoknál vált szípagasba az addig szakadatlan visítás. Talán most már alkalmas az időpont feltenni a kérdést:

– Elmeséled, hogy ki csúfol téged?

– Matyi.

– De mit mond?

Zalán ezzel makacsul csendbe burkolózik. Hiába faggatom, egy szóval sem hajlandó többet elmondani az esetről.

Az óvodaigazgatónál érdeklődöm Matyiról. Állítólag Matyi az ovisok vezérfigurája. Mindenki követi, és nem tanácsos szembeszállni vele, mert aki próbálkozik, annak az egész csoport ellene fordul. Talán kapott egy figyelmeztetést Zalán is. Igazságtalan, de ez a csoportdinamika, meg bla-bla. Rákérdezek a csúfolásra is.

– Matyi azt mondta Zalánnak a játékára, hogy békakirály, csókolja meg. Ebben a korban jelentéktelen dolgokkal bosszantják egymást. De azért minden kollégát meg fogok kérni, figyeljenek oda, mert nem szeretném, hogy Zalán emiatt rosszul érezze magát nálunk.

– Odafigyelnek, sokra megyek vele... – motyogom kifelé menet. Egy anyuka jön velem szembe, remélem, nem hallotta. Miközben fürkészem, bolondnak néz-e, rám ripakodik:

– Maga a Zalán apukája? El kéne beszélgetnie a gyerekével. Minden fürdésnél új karcolást találok a Matyin. Ha megkérdezem, ki bántotta, a Zalánra panaszkodik. Fel kéne keresnie valami gyermekpszichológust. Indulatkezelés, vagy mit tudom én.

Délután

Délután újra összetalálkozom az anyukával az óvoda előtt, ahogy Matyit beülteti a kocsiba. Én odamegyek elnézést kérni a fiam nevében, és felírom egy cetlire a telefonszámomat. A nő, akit még mindig nem ismerek másként, mint Matyi anyukája, elővenné a mobilját, hogy megcsörgessen, de a férje dudálással jelzi, hogy menne már.

– Ne hülyéskedj, majdnem bepisiltem, közvetlen közelről rám dudálni?

A férj nem rá figyel, hanem rám, mégpedig szúrós tekintettel.

– Az enyém – tátogja felém, csak azután kezd hahotázni a saját viccén:

– Ugyan már, mit hisztizel egy poén miatt? Semmi humorérzéked nincsen. – Újabb ordenáré röhögés tör ki belőle. – Látnod kellett volna az arcotokat!

Elrobognak, én egy percre bámulok magam elé, aztán megrázom magam. *Vicces ember, biztos vicces, általában nyilván nem is viselkedik ilyen... furán*, gondolom. Remélem, felhívnak, és végre tisztázhatjuk az ellentétet a fiúk között. Egy gonddal kevesebb lenne, de Zalánnal a sötétben tapogatózom.

Este

- Zalán, ma este játszunk azt, hogy felnőtteken beszélünk! Mint férfi a férfival, oké?
- Rendicsek, barátom!
- Na, ez a beszéd! Figyelj! Matyi csúfol még?
- Igen, mindig. - Zalán eddig tudta játszani a játékot, visszatért a panaszos kisfiúhangja. - Apu, én nem akarok az iskolában lakni. Én veled akarok aludni.
- Az iskolában lakni? A lila virágosba fogsz járni. Nem bentlakásos, mindennap hazajössz velem, mint most. Mondd csak, Matyi beszélt neked ilyenekről?

A semmibe bámul, közben bólint egy alig észrevehető.

- És te mit csináltál, amikor mondta?

Megvonja a vállát. Aztán mégis eszébe jut valami, mert feltartja a mutatóujját:

- A harag rossz tanácsadó.
- És ezt ki tanította?
- Ibolya néni, de szólíthatom Ibinek.

Kicsit gondolkodom, hol hallottam ezt a nevet. Egy ajtón álló felirat ugrik be: *Dr. Pálinger Ibolya - iskolapszichológus*. Meglepett hangon kérdezem:

- Beszélt veled Ibolya néni?
- Vagy Ibi.

A helyzet komolyabb, mint gondoltam. Hátradőlök, nehezen kapok levegőt, de muszáj higgadtan válaszolnom.

- Figyelj, nem szabad verekedni. Baj lehet belőle. Érted?
- Nem verekszem!

Torkaszakadtából ordítva csapkodni kezd engem.

- A békát akarom, anyut akarom! Nem akarlak! Ne vigyél aludni! Vigyél oviba! Miért, miért hagytam az oviban? Miért gyógyított meg? Menj el! Nem alszom! Az ovi, az anyu! Beteg a béka,

megfázott! Nem reggel, most vigyél, most! Matyi csúfol, de akkor is beszélni akarok vele! A kecskebékával!

Egy ideig hallgatom a dühkitörését, tűröm, hogy ütleget, ahol ér, nem tehetek mást. Nyomaszt, hogy összefüggéstelenül beszél, és hogy ma még dolgoznom is kéne.

Szerda délután

Mindjárt vége a munkaidőnek, de ma még semmit nem csináltam. Egész nap a kecskebékán járt az eszem. Hol van? Miért nem hiányzott Zalánnak aznap, amikor elvesztette? Most miről jutott eszébe? És főleg, mi köze Matyinak Zalán halott anyjához? Talán téged is gúnyolt a kis komisz? Remélem, a pszichológus tudja a dolgát, egyre kevésbé tudom kezelni Zalánt.

Egy vezetékes számról hívnak. A telefon jelzi, hogy tegnap este volt nem fogadott hívásom. A lefektetés egész emberes meló volt, nem csodálkozom, hogy nem vettem észre. Felveszem.

– Gyámhivatal, Kalmár Dezsőné.

Nem hangzik jól, levegőért kapkodok. Tovább mondja.

– Én hívtam tegnap is. Azért keresem, mert családlátogatás van betervezve önöknél. Meg szoktam kérdezni, hogy otthon lesznek-e. Már akit megtalálok, de szerencsére önök nem titkosították az óvodai nyilvántartásban a telefonszámukat.

Csak annyit tudok kinyögni, *mikor*. Alig hallok a fülemben zúgó vértől.

– Holnap este hétkor. A nem fogadott hívásokat is jegyzőkönyvbe vesszük, de egy még belefér. Ha nem alkalmas az időpont, inkább most szóljon; rosszul veszi ki magát, ha többször kell házhoz mennünk.

Egy percre ledermedek, csak azután csöndesedik el a szívverésem. Igen, ez az a hivatal, aki elveheti tőlem a gyereket. Nem adtam rá okot, de valaki rám uszította őket. Ki az? Csak rámijeszt, vagy elszánt, hogy bosszút álljon rajtunk? Vajon befolyásos ember? Megint a te utolsó előtti mondatodat hallom: „*Veletek lesznek, csak maradj, aki vagy*”. Velünk? Lesz-e egyáltalán velünk, vagy csak én és Zalán? Aztán csak arra tudok gondolni, pihennem kell. Reggelig csak egy rajzot kell letisztáznom, ráérek a hajnali órákban megcsinálni. Este hamar lefekszünk.

Csütörtök, hajnalban

Csörren a telefon, ismeretlen számot jelez. Hajnalban csak téves lehet, de azért felveszem.

– A Matyi anyukája vagyok. Bocsi, ha felébresztettem, de a férjem már ébredezik. Tudja, egy kicsit féltékeny típus. Na, mindegy. Basszus, nem tudom, mit mondjak. Szóval azt hiszem, én szabadítottam magukra a pszichológust, de nem tudtam, hogy ilyen durva lesz. Nem akartam, hogy intézetbe zárják, vagy ilyesmi. És nem tudtam, hogy a gyereknek meghalt az anyja, és attól ilyen. Csak tegnap mondta az óvónő. Hát szóval már nem csinálnám. – Közben férfihang morgása hallatszik a háttérből. – Most le kell tennem, ne haragudjon!

„Ne haragudjak? Elveszik a gyerekeket miattad, és még ne is haragudjak? Nem rád haragszom, hanem anyádra, hogy nem szakadt belé a fejed, degenerált ribanc! Még a telefont is rámkúrtad, de ha odatolod a képedet reggel az oviba, megmondom neked!”

Befejezem az otthoni munkát, keltem Zalánt. Mindjárt kérdezget, mi a baj. Ha nyugtatni akar, piszok rosszul csinálja. Többször vissza kell fognom magamat, nehogy elmondjam neki úgy, ahogy kikívánczik. Mit mondanék el? Hogy mennyire félek, és mitől. *Elveszítelek, ha nem segítesz, csak el kell mondanod a titkot Matyiról, és én mindent elrendezek*, ordítom az arcába képzeletben, és tudom, semmi értelme. Nem tudhatja meg, mi jár a fejemben, most nem.

Feltűnik, hogy Matyiék ma autóval érkeztek az óvodába. A szűrős nézésű apuka vár a vezetőülésben. Megpillantom az anyukát, de a napszemüveges arcán úgy meghökkenek, hogy a haragomat, meg a kigondolt szövegemet mindjárt elfelejtem.

– Szemműtétem volt hétfőn, nem vehetem le – magyarázza, mintha megkérdeztem volna.

– Kedden nem ebben láttam, talán elfelejtette föltenni?

Válaszul ötször megigazgatja a napszemüveget, ami már előtte is tökéletesen állt rajta.

Este hét előtt

Idegesen pakolom az otthagyt poharakat az asztalról. A szétszórt játékokból hagyok egypárat, az talán jó benyomást tesz a hivatalnokra. Hogy is hívták? Mondta a telefonban, de mindegy, talán mást küldenek házhoz. Még van öt perc a megbeszélt időpontig. Öt hosszú percig fogom itt enni a kefét. Úton hazafelé még örültem, hogy lesz időm felkészülni, munka után minden olyan gyorsan ment. Ez azért lehet, mert nem találkoztunk egy beszélgető kedvű szülővel sem az óvodában. Zalán szerint Matyit ma korábban vitték haza, így az ő anyukáját sem láttam. Nem is tudom, mit mondtam volna neki. Még mindig napszemüvegben jár? Sajnáltam volna, vagy a pokolba kívánom?

Csöngetnek. Zúg a fejem. Eszembe jut a ma esti alakításom tétje. Elveszíthetem őt. Az egyetlen, aki maradt nekem. Nem várathatom őket az ajtó előtt. Mély levegőt veszek, barátságos mosolyt erőltetek az arcomra, ajtót nyitok. Két hölgy áll a lábtörlőmön, beszélgetnek.

– Már a hangján hallottam, ez egy *barom*, ezt élvezzi, hogy följelentgeti a másikat.

Ekkor vesznek észre. Ők is fölveszik a barátságos mosolyt, beengedem őket.

– Nyugodjon meg, nem időzünk. Már megírtam a jegyzőkönyvet, hogy mindent rendben találtunk. Gondolom, a gyermek a szobájában van. Hogy is hívják?

– Zalán.

– Helyes válasz! Hoztam egy kis ajándékot, kívánjon neki boldog névnapot! Egy csomó ilyen lufit szereztem a továbbképzésen. Örülni szoktak neki a kölykök. És itt írja alá, hogy nem járul hozzá, hogy négy szemközt kérdezzük ki a gyermeket! Ne aggódjon, tudja, nekünk hivatalból ki kell jönnünk minden bejelentésre. Az EU-s jogharmonizáció óta három napon belül. – Cinkos mosollyal mondja tovább: – Örültek háza, komolyan mondom magának!

– Nem tudom, Piroskám – kezd vitába a társa a papírokat pakolgatva. – Bárcsak jött volna a hivatal, amikor én gyerek voltam. Az én vadállat apámat elvitték volna, mint a huzat. Továbbtanulhattam volna. Nem itt tartanék.

– Te lennél a polgármester – röhögcsél Piroska. Aztán sóhajt. – Bárcsak te lennél! Maga meg igyon egy felest az ijedtségre, de csak ha elmentünk! – kacsint felém.

– Szabad tudni, hogy ki tett bejelentést? – próbálkozom bátortalanul.

– Nem adhatom ki az adatait. – Megint előveszi a cinkos mosolyát: – Bár megérdemelné! Gondolhatja, én is szívesebben lennék már otthon. A többit már intézzük. Vigyázzanak magukra!

Péntek, hajnalban

Pörög az agyam, pedig dolgoznom kéne. Vajon tegnap este jó benyomást tettem a gyámosokra? Bevillan, ahogy egymás között beszélgettek, hogy a bejelentő *egy barom*. Remélem, ez nem része a protokollnak. Elképzelem, hogy a bejelentőt is azzal nyugtatta, hogy ennek a gyerekeknek a kiemelése sima ügy, mert én *egy barom* vagyok.

Pocsék idő van mostanában, biztos attól vannak negatív gondolataim.

Percre pontosan egy napja hívott először Matyi mamája. A telefon most is hívást jelez, fölveszem, mielőtt fölveri a kicsit.

– Erika vagyok, a Matyi anyukája. Bocsi, de fontos. Nem tudom, hol laksz, remélem, közel. Az ovinál várok Matyival, jó lenne, ha tudnál jönni. Kábé most. Tényleg sajnálom, és légy szíves, segíts!

Megint ordítanak az ösztöneim: *ez nem vicc!*

A telefont tartó karom elveszti erejét, az asztalra dől. Belebámulok a kijelző fényébe, és rám törnek az emlékek:

– *Veletek leszek, csak maradj, aki vagy!*

– *Aki vagyok? Hogyhogy? Ki vagyok?*

– *Jó ember.*

Ez volt az utolsó mondatod. Igen, most kellett eszembe jutnia, és már tudom, mit kell tennem. Fölkapom az alvó Zalánt, ráterítek egy nagykabátot, és sietek az óvoda felé. Kint szitál a köd, de az agyamból már fölszállt.

– Miért keltünk fel, apu? Még sötét van.

– Megmentünk valakit. Akarsz Superman lenni?

– Batman jobb. De hogyan mentjük meg?

– Jó kérdés, azt majd útközben találom ki...

Azt sem tudom, mit keresek itt, miért segítek, miért én, és egyáltalán ki ez, akin segítek. Ezek a kérdések zaklatnak, pedig Zalán kérdése fontosabb: hogyan?

Itt az ovi. Matyi a ködtől átnedvesedő pillangós pizsamájában didereg, egyáltalán nem tűnik kegyetlen csúfolódó vezérfigurának, ahogy az anyukáján csimpaszkodik. A napszemüveg mögött pityergő nő majd összeroskad a súlya alatt. Lábra teszem Zalánt, hogy átvegyem Matyit.

- Hogyhogy engem hívtál? Azt hittem, nem vagyunk jóban.

- Csak pár napról lenne szó! - vágja rá ijedten.

- Nem azért kérdezem, szívesen látlak benneteket.

Oldalra fordítja a fejét, nyeldesve mondja:

- Muszáj volt.

Keserűen elnevetem magam:

- Már azt hittem, bízol bennem valamiért. Nem vagy túl romantikus alkat, mi?

- Az voltam, ez lett belőle. - Fölszisszen a napszemüvege mögé nyúlva.

- De nincs rokonod, akihez mehetnétek?

- Szerinted? Tegnap ovi után költöztünk Matyival anyámhoz. Estére megtalált a drágám. Te vagy az egyetlen, akinek nem tudja a címét.

Bólintok. Közben egyre jobban reszket Matyi a karomban. Legjobb lesz indulni, mielőtt mind megfagyunk.

- Minden rendben lesz. Gyertek, csak húsz perc gyalog. Erre.

De látom, hogy Erika ahelyett, hogy fordulna a mutatott irányba, Zalánt keresi. Eltűnt.

- Nézd meg az ovi udvarán, a fa mellett lyukas a kerítés. Én körbemegyek az utcákon, nem lehet még messze.

- Anyu! Anyu! - hasít a hajnali csendbe Zalán sikolya. Ugyanaz a hang, mint amikor számonkértem a verekedésért. Most is téged szólít. Jaj, mi ütött belé? Ennyire türelmetlen vagyok vele? A sötét oviudvar felé meresztem az utcalámpák fényéhez szokott szememet. Zalán a favonat alatt turkál a kezével, Erika ér oda először.

- Mit keresel? - kérdezi.

Zalán tudomást sem vesz róla, tovább sikoltozik:

- Anyu!

- Hé, Zalán! Zazika, nézz rám! Nincs anyukád a vonat alatt, hallod? Mennünk kell - kiabál rá.

- Én tudom, hol van - érkezik meg Matyi is egy lépéssel előttem. - Én dugtam el. De csak viccből. Ne sírj!

Mi, szülők értetlenül nézünk. Csak az világos, hogy Zalán nem hallgat Matyira, tovább óbégat. Aztán Matyi előveszi a másik titkos helyről a kecskebéka figurát. Kicsit megnyomkodja, és átnyújtja.

– Itt van, látod? Már értem, hogy nem békakirály. Legyen királynő, jó? Te meg leszel a békaherceg. Ne sírj!

Zalán elcsöndesedve zokog tovább, magához szorítva, becézgetve a békát:

– Anyu, Anyu!